

Sita en de Magiër

Sita en de Magiër

Een magische wereld

Krisha van der Male

Voor Sylvie, Marilène, Norah, Brian,
Kivanc, Zoë, Jesse en Paul
Zonder jullie had ik dit niet gekund!

Schrijver: Krisha van der Male
Coverontwerp: Krisha van der Male
ISBN: 9789403757391
© Krisha van der Male

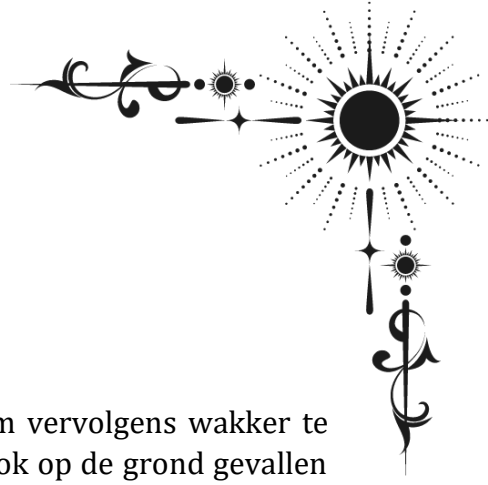
Proloog

Paarse wereld vol rook die om een meisje heen kringelt. Haar blonde haren zitten in een dikke vlecht, maar door het licht lijkt het paarsig. Het meisje zet een stap naar voren en kijkt om zich heen. Achter haar klinkt het geluid van voetstappen en langzaam draait ze zich om. Door de rook kan ze niet veel zien, maar in de verte lijkt de omtrek van een kasteel zich te vormen. Ze heeft het gevoel dat ze ernaartoe moet, of dat het haar roept. Ze zet al een stap in de richting van het kasteel als ze opnieuw de voetstappen hoort. Ze komen vanuit de rook, iemand komt naar haar toe. Bang begint ze te rennen, ze weet niet waarom ze het weet, maar in het kasteel zal ze veilig zijn. Het meisje blijft rennen, terwijl er achter haar een vage gedaante van een jongen verschijnt. Lang met donker haar en donkere ogen.

Het meisje is bijna bij het kasteel. Ze is zelfs al zo dichtbij dat ze de torens alleen nog kan zien als ze stil zou gaan staan en haar hoofd achter in haar nek legt. Ze denkt er alleen niet over om dat ook echt te doen. Zo hard als ze kan rent ze door. Ze hoort haar hart in haar oren bonken en haar ademhaling is gejaagd. Om de paar seconden hapt ze naar adem, maar het helpt niet meer. Ze houdt zich vast aan het idee er bijna te zijn, maar dan botst ze tegen een onzichtbare wand aan. Geschrokken strompelt ze achteruit terwijl ze een hand op haar pijnlijke neus legt. Voorzichtig voelt ze of ze hem niet gebroken heeft. Haar andere hand steekt ze voorzichtig voor zich uit tot ze de onzichtbare muur voelt. Rond haar vingers kleurt de muur. Het laat haar denken aan de zeepbellen die haar zus en zij afgelopen winter probeerden te laten bevriezen. Het was ze niet gelukt. Ze kijkt naar de glimmende blauwpaarse gloed rond haar vingers. Achter haar komen de voetstappen steeds dichterbij. Paniekerig slaat ze op de muur, die bij elke klap opnieuw die blauwpaarse gloed geeft. De gedaante steekt zijn armen al naar het meisje uit om

haar te pakken, maar dan lijkt de wereld te kantelen en vallen ze allebei om.

1. De saaiste vakantie ooit

Sita

Met een harde klap raak ik de vloer, om vervolgens wakker te schrikken. Mijn kussen en dekens zijn ook op de grond gevallen en even ben ik in gevecht met mijn dekbed. Ik wil al roepen dat de gedaante van me af moet gaan, als ik mijn ogen open en doorheb dat ik uit bed gevallen ben. De afgelopen weken heb ik steeds van die vreemde dromen en val ik wel vaker uit bed. Mijn vader zegt dat het door de stress van school komt en mijn examens. Afgelopen maand heb ik mijn examens gehad en ben ik op de valreep geslaagd. Dat is het moment dat de vreemde dromen begonnen, maar ik kon – en kan nog steeds niet – begrijpen waar ze vandaan komen. Elke nacht ben ik weer in dezelfde paarse wereld, altijd ben ik alleen of met de vreemde gedaante die me opjaagt en achtervolgt. Juul – de beste vriendin van mijn zusje Olivia – vertelde een paar dagen geleden dat toen zij jonger was, ze soms ook zulke nachtmerries had. Ik heb toen gevraagd wat ze ertegen gedaan heeft. Juul had haar schouders opgehaald en gezegd dat ze op een keer gewoon naar de gedaante was toegelopen en dat die toen verdween. Ik zou dat ook willen, maar in mijn dromen lijkt ik er geen controle over te hebben. Het is meer alsof ik vanaf een afstandje naar mezelf kijk en dan, als ik moet bewegen of wegrennen, ineens weer in mijn lichaam zit.

Nog een beetje slaperig sta ik op van de grond en leg ik mijn dekens en kussen weer terug op mijn bed. De komende twee weken zal ik hier niet slapen, vanwege de vakantie met mijn ouders. Eigenlijk heb ik daar helemaal geen zin in, maar als je in een tent slaapt op een matje kan je tenminste niet uit bed vallen, toch? Misschien verdwijnen de dromen ook wel in een andere omgeving. Ik draai me om en loop naar mijn bureau waar ik gisteravond mijn tas voor de vakantie heb neergelegd. Van beneden hoor ik al stemmen komen. Ik blijf even staan om te

horen wie het zijn. Mijn moeder en Olivia of misschien is het Juul. Vannacht is ze bij Olivia blijven slapen, omdat ze ook mee mag op vakantie. Ik weet zeker dat dat als goedmakertje is. Mijn ouders gaan niet naar het buitenland of naar campings met twee zwembaden. Nee, zij gaan altijd naar een camping met veel wandel- of fietsroutes. Als je er al kan zwemmen, is dat in een meer of er is een beekje met water net tot aan je enkels. Als kind maakte het Olivia en mij niet echt uit, we hadden tenminste elkaar om mee te spelen. Maar toen we ouder werden, vonden we het toch minder leuk, vooral wanneer onze vriendinnen na de zomer op school kwamen met verhalen over dagen aan het strand liggen en knappe jongens die ijsjes met ze wilden eten. Ik heb ieder jaar weer het idee dat de jongens op de campings waar wij komen op mijn ouders lijken. Die willen ook lange wandelingen maken en dan niet over het strand, maar door bossen met kronkelpaadjes en heuvels. Ik had ook graag een vriendin meegenomen op vakantie, maar geen van mijn vriendinnen kon mee. Niet dat ik dat echt geloof, mijn vriendinnen willen gewoon niet naar zo'n camping waar het nog maar de vraag is of er wel echt warm water is. In tegenstelling tot mijn vriendinnen had Juul meteen ja gezegd tegen Olivia toen ze het vroeg. Dat is ook niet gek, want Juul haar ouders werken allebei de hele vakantie. Ze hebben allebei een belangrijke baan en zijn daardoor eigenlijk altijd van huis. Juul is dan ook vaak bij Olivia te vinden. Eén keer was Juul zelfs blijven slapen zonder dat met haar ouders te communiceren en ze hebben het niet eens doorgehad.

Ik til mijn tas op en loop ermee naar mijn kamerdeur. Ik heb mijn pyjama nog aan en ook mijn blonde haren zijn nog ongekamd. Normaal gesproken zou ik nooit mijn kamer verlaten als ik er zo onverzorgd uitzie, maar door de vreemde dromen lijkt mijn uiterlijk minder belangrijk te zijn geworden. Ik zal me straks wel omkleden, eerst wil ik erover praten met iemand voor ik het straks niet meer weet.

Ivy

Met een slaperige kop komt Damian de woonkamer van ons appartement in. Mijn jongere broertje Maxim zit op de grond met zijn kleine vuisten op tafel te slaan, terwijl hij roept:

"Wij hebben honger, honger, honger."

Ik zit vlak bij hem op de bank en kijk even op van mijn boek. Sinds hij deze ochtend uit bed is gestapt, klaagt hij al over een pijnlijk gevoel in zijn buik. Ik hoor hem ondertussen niet meer, zo lang gaat hij al tekeer. Of misschien hoor ik het wel, maar registreer ik zijn geblèr gewoon niet.

"Hoelang doet hij dit al?" vraagt Damian, die in de deuropening is blijven staan.

Maxim stopt met roepen zodra hij onze grote broer ziet staan. Ik haal mijn schouders op.

"Sinds hij wakker is, maar maak je geen zorgen, je bent niet vergeten om boodschappen te doen."

Met een verwarde uitdrukking loopt Damian verder naar binnen en doet de woonkamerdeur achter zich dicht. Hij hurkt bij de tafel om Maxim beter aan te kijken. Ik rol met mijn ogen en kijk op welke pagina ik gebleven ben met lezen, voordat ik het boek dichtklap.

"Als er eten is, waarom maak je dan zoveel herrie?" vraagt hij aan Maxim.

"Omdat ik geen trek heb in brood met worst, ik wil dit."

Maxim pakt mijn telefoon en laat hem een reclame van een bananensplit zien. Ik schud mijn hoofd, waardoor mijn lange bruine haar langs mijn schouders valt. Damian kijkt naar het plaatje en probeert een manier te bedenken om Maxim uit te leggen dat je met ijs niet kan ontbijten. Daarbij heeft hij helemaal geen geld om zomaar van alles te kopen. Meestal doet hij wat klusjes voor de campingeigenaar een paar meter verderop, net buiten het dorp. Meestal vindt hij dat wel leuk, al zou hij liever echt werk zoeken. Er is alleen een probleem: Maxim en ik kunnen het huis niet uit, dus als we iets nodig hebben, moet hij wel naar

ons toe komen. Damian staat op en loopt naar de bank. Ik trek mijn benen in zodat hij kan gaan zitten.

"Max, dat is geen ontbijt. Als het deze zomer mooi weer is en ik veel klusjes voor Liroy heb kunnen doen, zal ik het voor je meenemen."

Maxim kijkt bedenkelijk naar het plaatje, maar begint gelukkig niet weer te zeuren. Ik kijk naar mijn grote broer en zie dat hij er niet helemaal bij is met zijn hoofd. Hij lijkt verder weg dan anders met zijn gedachten. Dan bedenk ik me dat hij wel erg laat thuis was gisteravond. Ik kijk naar Damian, die mijn blik ontwijkt, waardoor ik weet dat hij echt iets voor me wil verbergen. Daarom vraag ik hem, zo streng als ik kan:

"Waar heb jij gisteren gezeten?"

"Gewoon, moest nog iets doen."

Ik trek mijn wenkbrauwen op om vervolgens mijn ogen tot spleetjes te knijpen.

Olivia

Juul rent voor me uit in de richting van de auto. In tegenstelling tot mij heeft mijn beste vriendin wel zin in deze vakantie. Ik weet ook wel dat de kans dat Juul met haar ouders een paar dagen weggaat, minder dan nul procent is. Nu gaat ze tenminste toch nog op vakantie en wat boeit het dan dat het niet in een vijfsterren resort is waar alleen maar van die omhooggevallen types rondlopen. Ergens ben ik ook wel blij voor haar; nu is ze tenminste toch even weg en ik ben met mijn beste vriendin. Juul heeft zich dan ook vast voorgenomen om aan Sita en mij te bewijzen dat het niet uitmaakt waar je op vakantie gaat, als je maar samen bent. Misschien heeft ze ook wel gelijk, maar dat is moeilijk te geloven als je ieder jaar weer de foto's van de anderen krijgt die aan het zwembad in Zuid-Frankrijk liggen.

Juul springt bijna de auto in en gaat dan in het midden zitten. Ik kijk naar mijn vriendin en dan naar mijn bruine ballerina's. Als ik zo druk zou doen als Juul, zou ik net als Assepoester een schoen verliezen, maar dan zonder knappe prins die hem terugkomt

brengen. De gebeurtenis van het schoolreisje staat nog steeds vers in mijn geheugen gegrift. Juul en ik waren in de zweefmolen geweest en daar ben ik een sneaker verloren en die viel boven op het hoofd van mijn leraar. Die dacht dat ik hem expres had laten vallen, of eigenlijk dat Juul me aangespoord had dat te doen. Eigenlijk was de sneaker gewoon net iets te groot en mijn veter was losgegaan. Stomme pech die op een middag nablijven was komen te staan en dat terwijl het echt per ongeluk gebeurde. Aan de andere kant mocht ik die man toch al niet. Bij ons eerste proefwerk had hij me een onvoldoende gegeven omdat hij vond dat ik de antwoorden niet duidelijk genoeg had opgeschreven. Gelukkig ga ik na de zomer naar de derde van de mavo en kan ik aardrijkskunde dan eindelijk laten vallen.

"Hè, hè. Ben je daar eindelijk?" zegt Juul plagend.

Ik laat me naast mijn vriendin in de auto zakken. Ik weet eigenlijk ook wel dat ik misschien beter mijn sneakers aan had kunnen trekken, maar die staan toch minder leuk bij deze outfit. Daar komt bij dat het zomer is en ik ze al weken aan wil en telkens de kans niet had.

Damian

Ivy haar ogen glinsteren gevaarlijk achter haar brillenglazen.

"Hoe kan je zo dom zijn," weerkaatst het tegen de muren van de woonkamer. Ik heb mijn zus al wel vaker boos of gefrustreerd gezien, maar dat was eigenlijk nooit persoonlijk tegen mij. Nu is dat anders, ik heb iets gedaan en Ivy heeft eigenlijk wel gelijk. Het was misschien niet slim, maar toen ik erover hoorde, dacht ik echt dat dit de oplossing zou zijn voor al onze problemen. Helaas gebeurde er iets anders; ik bezit nu wel magie, maar kan het nog niet goed beheersen. Vannacht, toen ik op weg was naar huis, stak ik per ongeluk bijna een boom in brand. Gelukkig ging het allemaal net goed, anders was het bos naast de camping waarschijnlijk in de fik gevlogen en had ik pas echt een probleem. Ivy staat met haar handen in haar zij en ineens vind ik haar er

ontzettend jong uitzien, terwijl mijn zusje toch echt al zeventien is en net zo lang als ikzelf.

"En wat ga je nu doen?" vraagt Ivy iets rustiger.

"Een manier verzinnen om Max en jou beter te maken."

"O, Damian," in Ivy haar ogen wellen tranen op en ineens voel ik me echt superdom.

Er had gisteravond wel iets ergs kunnen gebeuren en dan hadden mijn broertje en zusje helemaal niemand meer om voor ze te zorgen. Dan waren ze waarschijnlijk verhongerd, omdat ze niet naar buiten kunnen om eten te halen. Ik loop naar mijn zusje toe en sla mijn armen om haar heen. Ineens begrijp ik waar haar woede uit voortkomt; het is onmacht en bezorgdheid.

Sita

Ik heb oordopjes ingedaan om me een beetje af te sluiten. Olivia en Juul zitten namelijk al ruim een uur naar een serie op Disney+ te kijken. Ze hebben een aantal afleveringen gedownload en zuchten iedere keer weer wanneer er een – in hun ogen – knappe acteur in beeld verschijnt. Aangezien hij de hoofdpersoon in de serie is, gebeurt dat aanzienlijk vaak.

Ik pak mijn telefoon op om een minder leuk nummer weg te klikken, één beweging later hoor ik het nummer "Austin" van Dasha. Het klinkt lekker, zomers. Iets in me wil nu graag meedansen, maar hier in de auto wordt dat nogal moeilijk. Daarom ga ik iets verzitten en leg mijn hoofd tegen de autoruit. De weg hobbelt een beetje, waardoor ik mijn hoofd telkens zachtjes stoot. Een teken dat we er helaas bijna zijn. Dit jaar hebben mijn ouders een camping uitgekozen die in zo'n klein dorpje ligt dat zelfs Google Maps het niet kan vinden zonder de precieze coördinaten. Pap zei vorige week nog dat het aan een groot bos ligt en toen Olivia en ik keken alsof ze het over een begraafplaats hadden, zei mam:

"Er is ook een leuk tuinhuisje met boeken en spelletjes."

* Het verbaasde me eigenlijk dat ze niet over de schommel
* en de zandbak begon die ook ergens op het